

NAH-JA MET CARNAVALSKRAKER WIL THEATERGEZELSCHAP AANDACHT VRAGEN VOOR AANDOENING

Carnavalskriebels en toch geen kroeg meer in

Hossend en zingend trokken de leden van theatergezelschap NAH-ja gisterochtend over het Stratumseind om een clip op te nemen voor hun carnavalskraker. Alleen waarom kozen ze daarbij uitgerekend voor een uitgestorven Stratumseind?

Jesper de Vaan
jesper.de.vaan@ed.nl
Eindhoven

We willen aan de mensen laten zien dat we wel zin hebben in carnaval", vertelt oprichtster Mariëlle van der Aa uit Son en Breugel. „Maar tegelijkertijd dat een kroeg in gaan niet meer gaat lukken.”

De leden van theatergroep NAH-ja hebben allemaal een vorm van niet-aangeboren hersenletsel (NAH), waardoor ze snel vermoeid en overprikkeld raken. Met theatershows waarin hun aandoening centraal staat, willen ze zorgen voor meer bekendheid en begrip. „Ik moet vaak uitleggen waarom ik iets afzeg”, vertelt Petra Gyselen uit Eindhoven. „Omdat er niks aan mij te zien is, oordelen mensen al snel.”

Nu hebben ze zich tijdelijk omgedoopt tot Niet Aan te horen Herrieskippers.

kippers en een carnavalsnummer opgenomen: Bietje Rot. Die tekst zit tjokvol verwijzingen naar waar zij dagelijks mee moeten dealen, zoals: 'Wat een gedoe, altijd moe' en 'Knap ingewikkeld, constant overprikkeld'.

Met nog twee weken tot carnaval zijn ze er vroeg bij. Toch voelt het voor veel leden zondagochtend vertrouwd om weer eens hun kostuum

aan te trekken. „Ik feest graag en houd van verkleden”, zegt Gyselen. „Alleen moet ik dan vooraf bedenken waar ik ga staan zodat ik snel weg kan als ik het niet meer trek. Steeds bewust bij een muur staan of rustige plekken opzoeken is niet hoe je carnaval hoort te vieren.”

Opnieuw beginnen

Ook Willem Beckers uit Helmond zou niets liever willen dan zich volle bak in het feestgedruis storten. „Ik vierde het altijd vijf dagen”, zegt hij. „Dat doortrekken mis ik. Nu houd ik het nog hooguit een paar uurtjes vol.”

Toch is dat al een puike prestatie, als je weet waar hij vandaan komt. Beckers belandde na een hersenbloeding in coma en moest helemaal opnieuw beginnen. „Alles was weg. Ik wist de naam van mijn ouders niet meer en kreeg te horen dat ik nooit meer zelfstandig zou kunnen leven.”

Beetje bij beetje kreeg hij toch de regie weer terug, na een lang en intensief revalidatietraject dat hij startte achter een rollator. Nu lukt het hem alweer om aan te sluiten in de polonaise. „Toch word ik iedere ochtend nog stikkapot wakker. Ik ga aan de gang omdat ik wil leven en

▲ De Niet Aan te horen Herrieskippers namen gisterochtend de clip voor hun carnavalskraker op.

FOTOS DCI MEDIA

Steeds bewust rustige plekken opzoeken is niet hoe je carnaval hoort te vieren

– Petra Gyselen

niet overleven. Dat heb ik geleerd tijdens mijn revalidatie.”

Gyselen herstelde juist maar niet na een burn-out. „Pas na vijftien jaar bleken die klachten het gevolg van hersenletsel.” Toen vielen veel dingen op hun plek. „Door deze groep heb ik ook de lol in het leven weer terug. Al moet ik nu wel de rest van de dag plat.”

Met een carnavalskraker willen ze niet alleen hun aandoening opnieuw onder de aandacht brengen, maar ook de boodje die Mariëlle ontwierp voor lotgenoten. „Het leven is pas top met een boodje op je kop”, zingt het gezelschap toepasselijk. Die licht- en geluidsdempende muts geeft dragers een eigen 'nooduitgang', bijvoorbeeld op festivals, om zich even terug te trekken. Zelf durft ze zo weer naar een concert of voorstelling, jarenlang haar grote hobby tot ze ineens een herseninfarct kreeg.

Daarna bleek het ook een omgeving te zijn waarin ze snel overprikkeld raakt. Carnaval is minstens net zo'n trigger. Toch nemen vriendinnen haar een dag mee op pad. „Helemaal niet meedoen is geen optie”, vindt Heike van den Elsen uit Handel. Mariëlle: „Gaaf het niet meer, dan komen ze mij meteen ophalen.”

▲ De theatergroep neemt bewust op een uitgestorven Stratumseind de clip op, om de vele prikkels te vermijden.